

„לא הולך לנו נגד שחקני הכרם, אמר אהוד שרוף של בנייהודה במחצית המישׁ חק בין קבוצות הליגה הלאומית בנייהודה ושמשון, ואומנם — תוצאת המחצית הי ראשונה (1:0 לטובת שמשון) לא ניבאה טובות לשחקני שכונת-התקווה, שצעדו עד לשבת האחרונה בראש טבלת הליגה הי לאומית.

במרבית המיפגשים שנערכו עד כה בין השתיים, בלטה עליונותם של שחקני שמי שון. בליגת אשתקד בא המיפגש. לקראת המישחק בסיבוב הראשון על מיגרש בני יהודה, נשבעו המאמרים לשבור את מסורת ההפסדים. לשם כך הביא עמו „מומו“ הי מפורסם משכונת-התקווה בלוק קרת למיגרש וניפצו בגרון לעיני הקהל השואג. ואומנם הקרה ניסבר — בנייהודה ניצחו בשיעור 0:2.

לקראת מיפגש הגומלין באיצטדיון הפועל בגבעתיים, ציפו אלפי אוהדי קבוצות הפר ברים לניצחון שמשון, מה גם שבמחצית המישחק הובילו בני כרם התימנים ביתרון משכנע — 0:2. אולם כאן לא הניחו שח קני בנייהודה את הנשק, גמלו בשני שעי רים, כדי להתחלק בנקודות.

עד לשבת האחרונה היתה קבוצת שמשון בלתי מנוצחת במישחקי הליגה. על קבוצת בנייהודה מוטלת היתה המשימה הקשה: לבצע מה שלא עשה בידי שום קבוצה בי ליגה הלאומית עד כה. באיצטדיון האחים בלומפילד, שניבנה על הריסות מגרש באטה הישן, התגוררו האוהדים חבורות חבורות וציפו בכליון עיניים לשריקת הפתיחה של השופט אריה „ליאון“ בן-רובי.

פרנסה לשבוע. עשרות זוגות ידים נשלחו לעבר הכיסים, משם נשלפו ארנקים גדושים בשטרי כסף. „מי שם על בנייהודה?“ שאג ברנש משופם ובריאי-גוף. הוא לא ציפה זמן רב לתשובה. עשרות התנפלו עליו. „רק סוף מוזמן, בני ציקים ובלי בטיה,“ הזהיר הצעיר. אחדים נרתעו.

0:2 לשמשון. אוהד של שחקני הכרם, הידוע בכינויו „אלמוני“, קם ונפח ביזיו ובכך נתן סימן למקהלת המששונים לפתוח משאגה המסורתית: „שמ-שון-שמ-שון.“ אוהדי בנייהודה, אבלים והפוייראש, לא ניסו כלל לעודד את קבוצתם. בנייהם ישב גם ח״כ מנחם כהן, איש שכונת הי תקווה, שיקחה לראות בניצחון בני שכונתו. 20 דקות נותרו עדיין לסיום המישחק. לפתע החזיר יוסף מהלל שער ראשון לרתו של אבשלום שמח, שוער שמשון, אך הכל ראו בכך סימן חיים בודד שניתן על-ידי חלוצי בנייהודה.

אלפי פרצופים אומללים נראו בקרב הי קהל. לפתע התרומם בתור בעל צלקת ר צעק: „750 לירות שמשון לא מפסידו!“ היה דרוש אומץ לב כדי להענות לקריאת התגר שלו, שנועדה בעיקר לירות מלח על פצעי אוהדי בנייהודה. אולם התגובה מיה רה לבוא. מאיישם צץ בחור יומרני, שלף 750 לירות מכיסו והפקידם בידי אדם שלי שי.

לשניים נותרו עוד כעשר דקות של תק זה לאחר שער השיחיון שהביע אברהם („ברה“) עבדו. אולם שלוש דקות לפני

שייע גלזר, קורבנו הראשון של מאנדי, מזכיר:

גיולה, גיולה, מה אמרתי לך? — אין לך מה לעשות כאן!

אתה צחקת ממני. חשבת שאני מספר בדיחות, כמו תמיד. לא האמנת לי. חשבת אולי שיש לי משהו נגדך באופן אישי. והנה עכשיו אתה רואה שצדקתי כמעט בכל. זאת לא מדינה בשבילך שתהיה לה הי מאמן של הנבחרת. האנשים כאן לא מביי גים כדורגל. הם לא יודעים מה זה כדורגל אמיתי ואיך אוכלים את זה. כל הזמן הם רוצים שהנבחרת רק תנצח ותנצח, וכאשר יוצא המזל הרע והנבחרת גם מפסידה לפע מיס, הם כועסים וצועקים לך בוז ו„חזרה לבואפסטו!“

אל תגיד שלא אמרתי לך את זה עוד לפני שלוש וחצי שנים או משהו כזה, כשי רק הגעת הנה ולא ידעת מה העניינים. כבר אז אמרתי לך שכאן זאת מדינה קטנה שלא רגילה למאמן גדול כמותך.

הנה אתה עושה לנו פתאום ניסים ונפלי אות. נותן לשחקנים את הכבוד להיות בסגל ושיכתבו את השם שלהם בעתון. מוכן שי אתה לא יכול להתחזק אותם הרבה זמן כי סגל מפני שיש אצלנו הרבה שחקנים טובים וצריך לתת לכולם את הכבוד, אם לא לי שחק עם הנבחרת, אז לפחות להיות בסגל שבוע-שבועיים. אז מה יוצא מזה? לא מביי גים אותך. חושבים שאתה משחק ברגשות השחקנים ומקלקל להם את המוראל. איזו מדינה! איזו מדינה! בכל מקום אחר בעולם היו השחקנים מנשקים לך את הרגליים בש ביל זה, וכאן פתאום הם כועסים עליך. או למשל, העסק הזה עם הורדת השחק גים מהמגרש באמצע המשחק, לעיני רבבות

„אמרת לך, מאנדי!“

עשר או עשרים שנה. צריך לשבת כמה שנים ברוואל, להסתכל על העוברים ושבים ולחפש בנייהם את שחקני העתיד. ואם מקבלים בינתיים משכורת של שלושה שרים בממשלה, זה לא סתם — מי שרוצה נב חרת צריך לשלם!

כן, ככה זה. גיולה. אתה לא יכול להגיד שלא הזהרתי אותך מפני שבמיקרה הדברים שלי נכתבו בעתון. ועכשיו צוחקים לך, לועגים לך, מאיימים לפטר אותך, כפויי תודה שכאלה.

אבל אם אינני טועה, גם אתה קצת אשם במצב הלא נעים שנכנסת אליו. עד כמה שאני זוכר, זה היית דווקא אתה שאמרת לא פעם: כשחבר נבחרת רואה שאין לו מה לעשות יותר שם, הוא צריך לקחת את הנעלים ולהסתלק. כמה חבל שאתה בעצמך לא שמעת מה שאמרת. היית יכול לחסוך לעצמך את כל הביזיון הגדול הזה.

באמת, איך אפשר לאמן נבחרת במדינה כזאת? זוהי מדינה שאזרחיה בכלל לא יודעים להבין שכוני לבנות נבחרת צריך להרוס קבוצות. אין כאן כבר יותר חלוציות, אין רצון להקרה. כשאתה בא והורס קבוצות כמו מכבי תל-אביב או הפועל תבריה, הי אנשים צועקים „געזאלד!“ מה יש? פחות קבוצה או יותר קבוצה, העיקר שהמוראל של הנבחרת יהיה גבוה.

חזן מזה שלא מבינים אותך, יש לאנשים כאן גם כל מיני דרישות מוזרות. רוצים שתוך שלוש-ארבע שנים תעשה להם כבר נבחרת צעירה. אומנם במדינות מפגרות, כמו איטליה, עושים את זה בכמה חודשים. כך למשל נבחרת ששיחקה השבוע נגד תורכיה, שיחקו רק שניים שהשתתפו בי מישחק נגד נבחרת ישראל. אבל זה לא רציני, גי, אפילו אם ניצחו במול 0:6. במדינה רצינית זה לוקח קצת יותר זמן — חמש,

צופים. גם את זה לא הבינו כאן כל כך טוב. הקהל והשחקנים לא ידעו שבעצם, כשאתה צועק בהונגריה על שחקן לודת פתאום מהמגרש, אתה עושה את זה מי סיבה טאקטית — כדי לבלבל את היריב, שלא ידע כל הזמן עם מי יש לו עסק, אז מה קורה? בא שחקן כמו השוער גולדפרב ובוכה על זה שאמרת לו לרדת דקה לפני תום המחצית במישחק נגד תורכיה. איזה שחקנים קטנוניים יש לנו, בחיז מה משנה לגולדפרב זה לשחק דקה אחת פחות?

אתה צריך להודות שאני היחיד שהבנתי אותך נכון. אם אתה זוכר, במשחק נגד נבחרת אנגליה הצעירה ברמת-גן, כשהובלנו 1:0, נתת לי פתאום הוראה לרדת. מישהו אחר היה אולי לוקח את זה ברצינות, יודר ומפסיד את המישחק, אבל רק אני הבנתי שבעצם אתה רוצה רק להפחיד את הי יריב, לא ירדת, וככה ניצחנו 0:4.

זה, בטענה כי לכדורגלן חובב מותר לקבל תשלום רק בעד הפסד ימי העבודה הנגרם לו עקב שהותו באימונים.

הפיתרון: השבוע קיבלו הכדורגלנים המר חאת עבור אבון ימי עבודה בשלושת המישחקים האחרונים (המישחק נגד תורכיה טרם נכלל בשבון). שישה כדורגלנים קיב לו המחאות „שמנות“ יותר. השישה: סטל מן, לבקוביץ, מנציל, שמולביץ, רוזנבוים וטיש. האחרים קיבלו תשלומים קטנים יותר. תגובתו של שחקן צעיר: „להבא — לא נשחק אנחנו, עד שיתנו גם לנו את 100 הל“ שמעניקים בסתר לכל אחד מהגדולים.“

הכזשים עשו את שלהם

ביקורם של האחים ברנארד ולואיס בלומ פילד בישראל, בקיץ שחלף, לא הצטמצם בגור תיור בלבד. האחים היהודיים מקדה תרמו חלק ניכר משני מיליוני הלירות שי הושקעו בניית האיצטדיון המפואר בפינ, במקום בו שכן בעבר איצטדיון באטה.

האחים בלומפילד הורו לקנדה והשאירו את בניית האיצטדיון ואחזקתו בידי אנשי מועצת פועלי תל-אביב, שלא שכחו לציין תמיד שהאיצטדיון ישא את שמם.

אלא שהזמן עשה את שלו. בכל הפירסור מים האחרונים שנעשו לאיצטדיון, הושמט שמם של האחים בלומפילד, והוא נקרא בהם „איצטדיון ההסתדרות.“ מכרטיסי הכני סה למגרש נעדר שם האחים לגמרי. סוף סוף הם נמצאים בקנדה והכסף כבר נחרם.

מזה שנים, מבחינת איכותו והדרמתיות שבו. אמר אחד הצופים, בצאתו מן המיגרש: „המישחק הזה נתן פרנסה לכמה אנשים לשבוע ימים.“

שכר החובבים

ארבעה מישחקי-כדורגל בינאצייים נערכו בתקופה האחרונה, ובצד הכבוד והעלבונות שהיו מנת חלקם של הכדורגלנים, שחק גורם אחר תפקיד מכריע לא פחות בהופע חם של כדורגלני נבחרת-ישראל: הכסף.

דקות ספורות לפני תחילת המישחק הביני ארצי הראשון בעונה, נגד כדורגלני חבש, נמנעה שביית שחקנים. הסיבה: ההתאחדות לכדורגל סירבה לחדש את הנוהג לפיו שילמה בעונה האחרונה דמי מענק קבועים לשחקני הנבחרת הלאומית עבור מישחקים בינאצייים. התתיקים שבחבורה, ובראשם קפטן הנבחרת נחום סטלמן והכוכב החיפאי אברהם מנציל, איימו של יופיעו למשחק, עד שהתערב בכבר האיש הכל-יכול בהת אחדות, סגן הויר צבי („האיש בעל הצל קת“) ברים, והתחייב אישית בפני השחק גים. „התשלום יוסדר“, אמר ברים, ובריו השפיעו כמטה קסם על הכדורגלנים, שי רשמו לזכותם ניצחון נאה (0:3).

לאחרונה צצה שוב בעיית החובבנות כי כדורגל הישראלי. ההתאחדות עמדה להקדיש לכך מספר דיונים מעמיקים. היו כאלה שי ניסו להגזיר אחת ולתמיד את בעיית התשי לומים הנסתרים. היו כאלה שהתנגדו לצעד

כדורגלני בנייהודה צוחלים אחרי הבקעת שער הניצחון טיפור הפרברים